

Nụ cười ấy sẽ trở lại

(truyenngan.com.vn - Tham gia viết bài cho tập truyện “Tháng năm không ở lại”)

Đôi khi, chỉ cần gặp một lần trong đời cũng đủ rồi...

Mùa đông.

Mùa bắt đầu bằng những ngọn gió lạnh lướt qua tán lá me xào xạc. Duy lim dim đạp xe chậm chậm qua con đường quen, cứ những lúc như thế này, Duy lại tự cho phép mình được ... sến một chút. Tấp xe vào vỉa hè, miệng thôi lẩm nhẩm bài Sử đang học, Duy cứ đứng vậy đờ người ra và thần thờ ngắm lá me bay bay.

Chỉ đúng 5 phút, Duy lại tức tốc đạp xe đến trường cho kịp giờ. Cứ nghĩ giá mà Quyên còn ở Việt Nam lúc này, hẳn đã có tin nhắn rủ nhau bùng 2 tiết đầu ngồi café nhân dịp... đông về. Duy nghĩ thầm, rồi tự cười, để mặc cho nỗi nhớ cứ dài ra, miên man.

Ở đó, bây giờ, chắc đang hanh hao nắng. Quyên của Duy chắc đang cầm một chồng sách dày cộp đi trong khuôn viên rộng mênh mông của trường mới, lo nghiên cứu nội quy kí túc xá, làm quen với bạn cùng phòng, tìm cách vượt sốc văn hóa... “Nhiều việc phải lo lắm, chắc bận rộn đến nỗi không kiếm được 5 phút thanh thoi để nhớ về thằng bạn cũ và Sài Gòn đang mùa thay lá này đâu nhỉ” – Duy thở dài.

Còn ở đây, Duy ngồi nhẩm tính chắc cũng gần một năm kể từ ngày Quyên leo máy bay đi Úc du học. Một năm dài đằng đẵng mà Duy phải làm quen với việc sáng sáng đạp xe một mình, chiều cũng lủi thủi về nhà một mình. Thình thoảng, Duy lại bất ngờ nhìn sang phía bên cạnh, như một thói quen, xem có con nhỏ nào đang bí mật “bám đuôi” mình như ngày trước không. Không có ai, Duy quay đầu xe chạy tiếp, rồi hứng chí gào lên một bản rock balad với giọng điệu vừa phấn khích vừa buồn bã: “Chỉ là giấc mơ...”.

Chả hiểu sao lúc nào Duy cũng có cảm giác Quyên luôn bên cạnh, ở đâu đó, rất gần.

Chiếc xe rung lên bần bật. Động đất? Không phải, là hiệu ứng dẫn truyền từ đôi chân sang chiếc xe thông qua bàn đạp, khởi nguồn từ chiếc điện thoại đang rung lên trong túi quần. Tin nhắn mới. Hiện thị: “Có người đang nhớ Duy lắm.”

Số lạ, đầu số +84 của Việt Nam, nhưng cái giọng điệu thì không lẫn đi đâu được. Duy cuống cuống bấm gọi lại, “Alo alo, Quyên phải không?” Mặc kệ Duy đang cuống lên, đầu dây bên kia vẫn mỉm cười, bình thản trả lời từ tốn: “Ừ, đang ở nhà nè, qua rước nhé!”. Không kịp ngạc nhiên và thắc mắc đến một giây, Duy “OK!” rồi vội vã quay đầu xe đi hướng khác, “Sẽ viết đơn xin phép và chịu phạt của cô Sử sau”.

Duy đang mơ giữa ban ngày, và giấc mơ đó đang trở thành hiện thực. Chiếc xe đỗ xích trước cổng, tay vặn chuông xe đạp réo lên leng keng. Cổng mở từ từ, chính xác là Quyên, vẫn dáng điệu ấy, nụ cười ấy. “Xin lỗi Duy nhé, lại rủ cậu bùng học nữa rồi...”

“Quyên về từ bao giờ?”

Duyên.

Duy gặp Quyên cũng trong một ngày trời Sài Gòn chuyển trời đột ngột như hôm nay, mùa này năm ngoái. Kỳ thi học kỳ kết thúc không như mong đợi, chuyện tình yêu từ đầu năm cấp 3 đổ vỡ không lý do và không nghĩ tới chuyện quay lại, Duy lúc đó chỉ biết lao đầu vào học và đang tận hưởng cuộc sống của “người độc thân vui tính”. Bước vào Ciao café cùng vẻ ngao ngán vì ướt mưa, càng tệ hơn nữa khi nhìn quanh không còn bàn nào trống, Duy khẽ tiến tới chiếc sofa cạnh cửa sổ, một cô gái lạ đang ngủ say. Giữa thời buổi người ta hay kháo nhau: “hình ảnh của bạn đáng giá triệu đô” thì một cô gái giản dị, tóc hơi rối, ngửa cổ ngủ khì trong quán café vô tư lự làm Duy thích thú ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Duy gọi một cốc trà nóng và tiếp tục ngắm cô gái đang say giấc như một đứa trẻ. Ngoài kia Sài Gòn của Duy đã hừng nắng, những chiếc xe vẫn chạy băng băng, lướt qua ô cửa kính rất êm, hàng cây sao đen thỉnh thoảng lại khẽ run lên, chắc vì gió lạnh. Ở đây cô bạn vẫn ngủ ngon lành như đang đợi chàng hoàng tử nào đó đến đánh thức, cổ nghiêng nghiêng, miệng cười nhẹ nhẹ... Cảm giác bình yên không tả nổi. Hoàng tử cuối cùng đã đến, nhưng chỉ ngồi

yên lặng uống trà và nhẹ nhàng ra hiệu tính tiền, vì sợ làm cô bạn giật mình.

“Khẽ thôi, vì bình yên dễ giật mình bỏ trốn”. Duy lẩm nhẩm một câu nói của ai đó, rồi phóng xe ào ào qua con đường ẩm ướt. “Đôi khi, chỉ cần gặp một lần trong đời cũng đủ rồi.”

Sau lần “đụng độ” tình cờ ở Ciao, Duy lại tình cờ biết cô bạn mới chuyển về khu nhà mình và còn học chung trường cấp 3. Thêm vài lần tình cờ gặp nhau ở khu phố và canteen trường, Duy nhanh nhẩu: “Chào bạn, tớ là Duy”. Cô bạn mỉm cười: “Tớ là Quyên”. Một cách tự nhiên, thế là hai đứa quen nhau.

Vậy là từ đó Duy có Quyên đi chung trên đoạn đường xa tít mù đến trường. Duy thích đọc sách còn Quyên thích viết văn. Mỗi lần bùng học đi café, vẫn như lần gặp đầu tiên, Duy ngồi yên uống trà, nhìn cô bạn hí hoáy viết viết. Tựa đầu vào ghế salon thưởng thức giọng Nguyễn Hà vang lên từ chiếc loa ẩn mình đâu đó, Duy cứ ngỡ đó là những phút giây đáng quý nhất cuộc đời này, những giây phút không chút suy tư:

“Có duyên từ trước khi gặp nhauThế nên giờ giữ nhau chặt nhé...”

Quyên và Duy là gì của nhau? Bạn học, bạn chung xóm hay bạn đi café, bạn văn thơ hay tất tần tật mọi thứ khác? Không biết, có những thứ không thể gọi tên, chỉ biết là những khoảnh khắc bên Quyên làm Duy nhớ nhiều thiệt nhiều. Câu trả lời cho câu hỏi hóc búa ấy còn chưa rõ ràng thì đúng một phút, Quyên khoe giấy nhập học và bay vèo sang Úc ngay tuần sau đó.

Điều không cần nói.

Sau một kì học căng thẳng và mệt mỏi ở trường mới, Quyên book vé về Việt Nam đón giáng sinh cùng Duy, cũng bí mật như lúc ra đi vậy. Lúc đặt chân xuống Tân Sơn Nhất trong một ngày trời Sài Gòn âm u khó hiểu, Quyên loạng choạng nhìn quanh, như thể sợ bước xuống... nhằm sân bay. Nhưng giờ thì Quyên đang yên tâm ngồi sau lưng Duy, thì thầm:

“Có giận tớ không?”

“Không nhiều lắm, lúc nào với tớ cậu cũng có gì đó bí ẩn. Nhưng không hiểu sao lúc nào tớ cũng tin rồi cậu sẽ bất ngờ trở về. Và tớ đợi”

“Này Duy, cậu sẽ nhớ điều gì nhất khi trở lại bất ngờ đi khỏi Việt Nam?”

“Nụ cười.” Đúng rồi, không có lúc nào Duy thôi nghĩ về nụ cười đó, nụ cười bình yên trong giấc ngủ của cô gái lạ.

“Rồi nhất định nụ cười ấy sẽ quay trở lại...”

Sài Gòn vẫn vậy, vẫn ồn ào và yên bình theo cách của riêng nó. Chắc sẽ nhớ cảm giác này, sẽ nhớ Sài Gòn lắm trong 4 năm học tiếp theo ở Úc, Quyên ngửa cổ nhìn hàng cây khế cửa mình, và sương sớm còn vương vương trên ngọn lá.

Quyên đưa tay dụi dụi mắt, đỏ hoe.